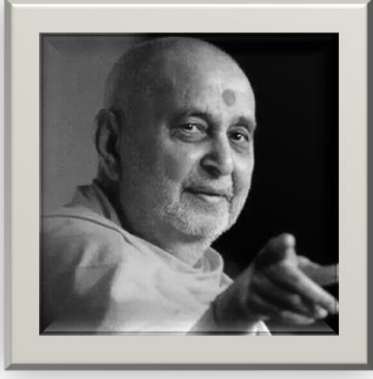

અતીતના ઊંડાણે થી

MY SPIRITUAL TRAVELOGUE

સ્વામિનારાયણ
સત્સંગનો અમુલ્ય વારસો

યશવંત શાહ
રેડમોન્ડ, સીઆતલ,
અમેરિકા.

પ્રસ્તાવના-

‘ગઢડા-પ્રથમ-પ્રકરણ ૩૮-વણિકના નામાનું’ વચનામૃતમાં શ્રીજી મહારાજે તેમના અનુયાયીઓને સત્સંગ-અધ્યાત્મ માર્ગે પોતે કેટલી પ્રગતી કરી તેની પોતાના મનમાં તપાસ કરી, વર્ષોવર્ષનો સરવાળો કરવા કહ્યું છે.

આજે ૮ ડિસેમ્બર ૨૦૧૪ના જિંદગીના ૭૧ વર્ષ પુરા કરી ૭૨માં વર્ષમાં પ્રવેશના દિવસે પ્રસ્તુત છે, મારા વીતેલા વર્ષોનો સરવાળો કરી મેં મેળવેલ સરવૈયાનું પાનું :-

- (૧) ૮-૧૨-૧૯૪૩ થી ફેબ્રુઆરી ૧૯૬૬ આશરે ૨૨ વરસ કુટુંબના સ્વામિનારાયણ સંપ્રદાયની ચુસ્ત પ્રણાલિકા (જેમકે નિત્ય સવારે પ્રથમ સ્નાન અને પ્રાતઃપૂજા, વાર તહેવારે મંદિરે દેવ દર્શન, અગિયારસ, જન્માષ્ટમી/રામનવમીના દિવસે ઉપવાસ વગેરે) અને મર્યાદા મુજબ મારો ઉછેર અને અભ્યાસ સાથે ભારતીય સંસ્કૃતિ અને સંસ્કારને પોષતી ભાવનગરની સનાતન ધર્મ હાઈસ્કૂલ અને સ્થાનિક કોલેજમાં અભ્યાસ કાળમાં વિત્યા.
- (૨) એપ્રિલ ૧૯૬૭ થી ડિસેમ્બર ૧૯૯૨ આશરે ૨૫ વરસ મુંબઈ ખાતે વારસામાં મળેલ સ્વામિનારાયણ સંપ્રદાયની પ્રણાલિકાઓ જાળવીને, કૌટુંબિક જવાબદારીઓ નિભાવતા સંઘર્ષમય જીવન કાળમાં વિત્યા.
- (૩) ડિસેમ્બર ૧૯૯૨ થી ઓક્ટોબર ૨૦૦૧ આશરે ૯ વરસ પરદેશમાં નોકરી અર્થે દુબઈ અને કુવૈત ખાતે વિત્યા. એપ્રિલ ૧૯૯૭માં કુવૈત ખાતે સૌ પ્રથમ પૂજ્યપ્રમુખ સ્વામી જોડેની રૂબરૂ મુલાકાત ‘ગુરુ-શિષ્ય મિલન’ માં પરિણમી, અને જીવનમાં અધ્યાત્મનો ઉદય થયો.
- (૪) એપ્રિલ ૧૯૯૭ થી ડિસેમ્બર ૨૦૧૪ આશરે ૧૪ વરસથી નિયમિત સત્સંગ સભા-શિબિરો, સંતો-હરિભક્તોનો સમાગમ, ધાર્મિક પુસ્તકોનું વાંચન, શ્રવણ, મનન, શ્રીજી મહારાજના પ્રાસાદિક સ્થળો અને યાત્રા ધામોની મુલાકાતો દ્વારા અધ્યાત્મ સાધના અવિરત ચાલુ છે.
- (૫) ૧૪ વર્ષની અધ્યાત્મ યાત્રાની ફલશ્રુતિ રૂપે, મને મળેલ ‘સ્વામિનારાયણ સંપ્રદાય’ના કૌટુંબિક વારસાનો આજે હું ગર્વ અનુભવ છું. આ વારસો મને મેળવી આપવાનો શ્રેય મારા મોહનદાદા અને માતૃશ્રી રંભાબેન ને ફાળે જાય છે. વરસો પહેલા ‘સ્થાનકવાસી જૈન’ ધર્મ-ઉપાસના ત્યજી મારા દાદાએ સ્વામિનારાયણ સંપ્રદાય સ્વીકાર્યો અને સ્થાનકવાસી જૈન કુટુંબમાં ઉછેરેલ મારા માતૃશ્રીએ પણ સાસરિયામાં આવી સ્વામિનારાયણ સંપ્રદાય અપનાવવાનો યોગ્ય નિર્ણય લીધો.

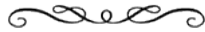
જિંદગીના ૭૧ વરસોના વીતી ગયેલ સમયમાં મેં પ્રાપ્ત કરેલ ધન સંપત્તિ તો મારા મૃત્યુ પછી આપો આપ મારા વારસદારોને મળશે. પણ ૧૪ વર્ષની અધ્યાત્મ યાત્રાના અંતે મને પ્રાપ્ત થયેલ મારા ધાર્મિક અનુભવ જ્ઞાનનું શું થશે ? આ વિચારને ધ્યાનમાં રાખી, મારી અધ્યાત્મ યાત્રાના અનુભવોને શબ્દ સ્વરૂપ આપી આજે હું આ ઈ-બુક રૂપે પ્રસ્તુત કરી રહ્યો છું.

યશવંત શાહ, રેડમોન્ડ, સીયાતલ, અમેરિકા.

૮ ડિસેમ્બર ૨૦૧૪

અનુક્રમણિકા -

	પૃષ્ઠ નંબર
પ્રકરણ ૦૧ : પૂર્વ નું પુણ્ય પ્રગટ થયું જયારે...	૧,
પ્રકરણ ૦૨ : ધન્ય જેને મળીયો યોગીજીનો સંગ...	૨, ૩,
પ્રકરણ ૦૩ : ૫૦ વર્ષ સુધી સંઘર્ષમય જીવન	૪,
પ્રકરણ ૦૪ : મારી સાથે મારો ભગવાન છે ને !	૫,
પ્રકરણ ૦૫ : દેતો દેતો ને દેતો જોગીડો...	૬, ૭,
પ્રકરણ ૦૬ : પૂર્વના પુણ્ય ફળ્યા, જીવન આધાર મળ્યા...	૮,
પ્રકરણ ૦૭ : જીવનપ્રાણ અબજી બાપા	૯, ૧૦,
પ્રકરણ ૦૮ : દ્વિધા અને સમાધાન	૧૧, ૧૨,
પ્રકરણ ૦૯ : મહા બળવંત માયા તમારી...	૧૩,
પ્રકરણ ૧૦ : મારા મનડાના મિત્ર, મારે તુજ સંગ પ્રીત...	૧૪,
પ્રકરણ ૧૧ : હે જી મેં તો હરખે નિહાળ્યા નાથ...	૧૫, ૧૬,
પ્રકરણ ૧૨ : ફરી રૂબરૂ મુલાકાત અને આશીર્વાદ	૧૭,
પ્રકરણ ૧૩ : સ્વામી અમારે અંગ તમ રંગ ઢોળી ધ્યો	૧૮, ૧૯,
પ્રકરણ ૧૪ : અમારી મનોકામના પૂરી કરી	૨૦, ૨૧,
પ્રકરણ ૧૫ : ફરી એકવાર મારી ભૂલ સુધારી.	૨૨,
પ્રકરણ ૧૬ : ફરી એક મનોકામના પૂર્ણ કરી	૨૩,
પ્રકરણ ૧૭ : અતિ દુર્લભ સેવા મળી	૨૪, ૨૫.
પ્રકરણ ૧૮ : અને મારા મનનો બોજ હળવો થયો	૨૬,
પ્રકરણ ૧૯ : સીયાતલ ખાતે મંદિર માટે સંકલ્પ ધૂન	૨૭,
પ્રકરણ ૨૦ : ત્રણ વખત માથે હાથ મૂકી, આફતમાંથી ઉગારી લીધા	૨૮, ૨૯,
પ્રકરણ ૨૧ : પ્રથમ સત્સંગ સભા અમારા રેડમોન્ડ ઘરે	૩૦,
પ્રકરણ ૨૨ : “વોતો હમારે બડે ભૈયા શાન્તીલાલજી હૈ”	૩૧, ૩૨,
પ્રકરણ ૨૩ : અમારા સંકટમાં સ્વામીશ્રી નો સથવારો	૩૩, ૩૪,
પ્રકરણ ૨૪ : રોગ-નિદાન અને ઈલાજ	૩૫,
પ્રકરણ ૨૫ : મરુ ભૂમિમાં વર્ષાની ભરતી...	૩૬,
પ્રકરણ ૨૬ : એક રહસ્ય	૩૭,
પ્રકરણ ૨૭ : મારી ફિકર મારા ગુરુ કરે છે	૩૮, ૩૯
પ્રકરણ ૨૮ : નારાયણ સ્વરૂપને જોયા, બીજું હવે શું રહ્યું જોવું ?	૪૦,
પ્રકરણ ૨૯ : માર્ગદર્શન આપી સેવામાં સહભાગી કર્યો	૪૧, ૪૨,
પ્રકરણ ૩૦ : મંદિર-નિર્માણ-ફંડ માં મુસ્લિમ બિરાદરનું યોગદાન	૪૩, ૪૪,
પ્રકરણ ૩૧ : ઉપસંહાર – સંત તે સ્વયં હરિ	૪૫.

(૧) પૂર્વનું પુણ્ય પ્રગટ થયું જ્યારે..... <http://yourlisten.com/ykshah/-34>

મારો જન્મ “સ્વામિનારાયણ સંપ્રદાય” પાળતા કુટુંબમાં થયો. આ સંપ્રદાય મારા પિતાશ્રી ને મારા દાદા મોહનલાલ જીવણલાલ શાહ પાસેથી વારસામાં મળેલ. મારા માતૃશ્રી રંભાબેન મોતીચંદ કામદાર નો જન્મ અને ઉછેર બોટાદના સ્થાનકવાસી જૈન કામદાર કુટુંબમાં થયેલ. પણ લગ્ન પછી તે જમાનામાં ચાર ચોપડી અને અક્ષરજ્ઞાન પ્રાપ્ત કરેલ મારા માતૃશ્રીએ “મારું છે તે સારું છે” ની સંકુચિત માન્યતા ત્યજી, “જગતમાં સારું તે મારું” ન્યાયે સાસરિયાનો સ્વામિનારાયણ સંપ્રદાય અપનાવ્યો હતો.

મારા મોહનદાદાનો જન્મ પણ સ્થાનકવાસી જૈન કુટુંબમાં થયેલ. એવું પણ સાંભળેલ કે પૂર્વજોના ગામ ડુમાણાથી, પિત્રાઈ ઓઘડભઈજી ગાયો-ભેંસો લઈને લગ્ન પ્રસંગે વઢવાણ આવતા. પછીથી મને ઓઘડભઈજીની દીકરીઓ, અચરત બહેન, લીલી બહેન વગેરે જે મારી ફોઈબા થાય તેમને મળવાનું થયેલ. પણ તે બધા સ્થાનકવાસી જૈન ધર્મ પાળતા - કોઈને સ્વામિનારાયણનો સત્સંગ હતો નહીં .

મારા જન્મ પહેલાં, મોહનદાદાનો અક્ષરવાસ થયેલ. કપાળમાં તિલક ચાંદલો અને માથા ઉપર સફેદ કાઠિયાવાડી પાઘડી પહેરેલો તેમનો ફોટો નાનપણમાં જોયાનું મને ઇદમ્ યાદ છે. તેમના વિષે સાંભળેલ કે બ્રિટીશ રાજ દરમ્યાન તેઓ પોસ્ટમાસ્ટરનો ઉંચો હોદ્દો ધરવતા અને ગામડાઓની બધી પોસ્ટ ઓફિસોનું ઇન્સ્પેક્શન કરવા જવા માટે આ હોદ્દાની રુએ તેમને રસોયીઓ અને વાહનમા સગરામ સરકાર તરફથી મળતા. જૂનાગઢ ડીસ્ટ્રીક્ટના બધા ગામોમાં તેઓ ઘણા સમય સુધી ફર્યા હતા. જૂનાગઢ પંથક, એટલે મૂળ અક્ષરમૂર્તિશ્રી ગુણાતીતાનંદ સ્વામીની કર્મ ભૂમિ. જૂનાગઢના મુસ્લિમ નવાબે પણ સ્વામિનારાયણ ભગવાનને “ખુદા” તરીકે સ્વીકારેલ. ગુણાતીત સ્વામીના આશીર્વાદથી જ તો જૂનાગઢનો એક વખતનો ગરીબ મુસલમાન કઠિયારો બહાઉદ્દીન પછી નવાબનો દિવાન બનેલ.

એટલે મને લાગે છે કે, જૂનાગઢ ડિસ્ટ્રીક્ટના ગામડાઓના પરિભ્રમણ દરમ્યાન મારા મોહનદાદા કોઈ સ્વામિનારાયણના તપસ્વી સાધુના પ્રભાવ અને મેળાપ થકી વર્તમાન ધારણ કરીને સત્સંગી થયા હશે. એ સાધુ કોણ હતા? ક્યારે અને ક્યાં તેમનો મેળાપ થયેલ ? અને કઈ બાબતથી પ્રભાવિત થઈ મારા મોહનદાદાએ સ્વામિનારાયણની કંઠી ધારણ કરી ? આ બધા સવાલોનો જવાબ આપી શકે, તેવી કોઈ વ્યક્તિ આજે હયાત નથી. અને જ્યારે હયાત હતાં, ત્યારે આ સવાલો પૂછવા જેટલી મારામાં સમજ-બુદ્ધિ નહોતી. મને એટલી જરૂર જાણ છે કે, મારા મોહનદાદા વઢવાણ કેમ્પમાં સ્વામિનારાયણ મંદિરની ડેલીમાં બેઠા ઘાટના ભાડાંના મકાનમાં રહેતા. પાંચેક વર્ષની નાની ઉમરે, એ મકાનની એક વખત મુલાકાત લીધાનું મને યાદ છે. મને એવું પણ યાદ છે કે, મારા સૌથી નાના પ્રભાફોઈએ (પૂજ્ય નારાયણમુની સ્વામીના માતૃશ્રી), એ મકાનમાં જે જગાએ મારા અક્ષરવાસી દાદાના મૃતદેહને રાત્રીના રાખેલ તે જગા મારી મોટી બહેનોને બતાવી, કીધેલ કે બીજા દિવસની વહેલી સવારે અહીં કુંકુમની પાંચ નાની ઢગલીઓ જોવા મળેલ; જે ખુદ શ્રીજી મહારાજ પધાર્યાની નિશાની હતી.

પિયરમાં વૈષ્ણવ ધર્મમાં ઉછરેલ મારી ધર્મપત્ની ઈલાએ પણ લગ્ન પછી મારા માતૃશ્રી અને તેના સાસુમાની પ્રણાલી મુજબ સ્વામિનારાયણ સંપ્રદાય અપનાવ્યો, જે આજે મારા દીકરા-દીકરીએ સાચવ્યો તેનો મને અતિ આનંદ છે.

(૨)ધન્ય જેને મળિયો યોગીજીનો સંગ.. <http://yourlisten.com/ykshah/-33>

વરતાલથી વિદાય લીધા પછી ૫-૬-૧૯૦૭ના દિવસે શાસ્ત્રી શ્રી યજ્ઞપુરુષદાસે બોચાસણવાસી અક્ષર પુરુષોત્તમ સંસ્થાની સ્થાપના કરી. ત્યારબાદ ૯ જુલાઈ ૧૯૧૧ના જૂનાગઢ મંદિર છોડીને યોગીજી મહારાજ પણ તેમની સાથે જોડાયા. અક્ષર પુરુષોત્તમના સિક્કાંતથી પ્રભાવિત થઈ, ભાવનગરના તે સમયના પ્રતિષ્ઠિત વેપારી શ્રી કુબેરભાઈ પટેલ શાસ્ત્રીજી મહારાજના આશ્રિત થયા.

આ કુબેરભાઈના કુટુંબીજનો ઠાકરસીભાઈ અને પીતાંબરભાઈ જોડે મારા પિતાશ્રીને ધંધાકીય સંબંધો કરતા સ્વામિનારાયણ સત્સંગના કારણે અત્યંત ઘરોબો બંધાયો. મારા કોલેજ કાળ દરમિયાન બે ઘટનાઓ બની.

૧૯૬૨ની સાલમાં ભાવનગરની કોલેજમાં હું ઇન્ટર સાયન્સનો અભ્યાસ કરતો હતો. ત્યારે બ્રહ્મસ્વરૂપ શ્રી યોગીજી મહારાજે ઠાકરસીભાઈ પટેલના ઘરે પધરામણી કરી. તે દરમિયાન મારી કોલેજની પરીક્ષાઓ ચાલતી હતી. છતાં ઠાકરસીભાઈએ કરેલ અતિ આગ્રહને કારણે, હું પરીક્ષાનું પેપર લખી, બપોરે ત્રણ વાગ્યાના સુમારે પેલેસ સિનેમા સામે આવેલ તેમના ઘરે પહોંચી ગયો. મારા માટે ખાસ રાખી મુકેલ પ્રસાદ ગ્રહણ કર્યા બાદ સાંજે ૪ ના સુમારે મકાનના ભોંયતળિયે ગાદી ઉપર વિરાજમાન યોગી બાપાએ તેમની લાક્ષણિક ઢબે મને વાંસામાં ધબ્બો મારી આશીર્વાદ આપ્યા.

આ ઘટનાનું મહત્વ આજે હું જે સમજી શકું છું, તે ત્યારે સમજી શક્યો નહતો ! ઉંમરમાં મારા કરતા નાના, મારા ફોઈના દીકરા યોગેશ કામદાર વધુ સમજદાર નીકળ્યા. મુંબઈની રુઈયા કોલેજના તેમના અભ્યાસકાળ દરમિયાન તેઓ યોગીબાપાને બરાબર ઓળખી શક્યા એટલે તેઓ દીક્ષા લઈ સાધુ થયા. આજે સારંગપુર મંદિરમાં નારાયણમુની સંત બની, નવા દીક્ષાર્થી સંતોની ‘મા’ નું બિરુદ પામ્યા છે.

બીજી ઘટના ૧૯૬૫-૬૬ માં બની. એલ-આઈ-સી ના અતિ ઉત્સાહી યુવાન ડેવલોપમેન્ટ ઓફિસર ઉસ્માનખાન પઠાણના આગ્રહથી મારા પિતાશ્રીએ જીવન વીમા નિગમના એજન્ટની એજન્સી મારા નામે લીધી. જીવન વીમા ઉપરાંત અમોએ આગ-અકસ્માત જેવા જનરલ કેટેગરીના વીમા લેવાનું પણ શરૂ કર્યું.

ઉત્સાહી એવા ઉસ્માનખાન પઠાણે, ભાવનગરની અતિ જૂની અને જાણીતી જુમ્મા મસ્જિદની આગ સામેના વીમાની પોલિસી મારા નામની એજન્સી દ્વારા ઇશ્યુ કરાવી. તેના કારણે વરસોથી જે મુસ્લિમ ભાઈ જુમ્મા મસ્જિદના આ વીમાનો ધંધો મેળવતા હતા તેમને વાંકુ પડ્યું. તેમણે લાગ જોઈને સોગઈ મારી - પોલીસ ફરિયાદ કરી કે “યશવંત શાહ નામે એક એજન્ટ આગ-અકસ્માતના વીમા લેવાના ધંધા માટે ખોટી અફવા ફેલાવે છે, કે હિંદુ-મુસલમાનના દંગા થનાર છે, અને મુસ્લિમ મસ્જિદને આગ ચાંપવામાં આવે તેવી શક્યતા છે. માટે તમારી સુરક્ષા કાજે વીમો લ્યો.”

૧૯૬૫ ના ભારત-પાકિસ્તાન યુદ્ધ વિરામ પછી, આવી અફવા ફેલાવનાર ઉપર સખ્તાઈથી કામ લેવા પોલીસ વિભાગને ફરમાન હતું. મારા વિરુદ્ધ આવી ખોટી ફરિયાદના કારણે હું મુશ્કેલીમાં મુકાઈ ગયો.

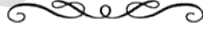
મારા પિતાશ્રીને સૌથી મોટી ચિંતા એ હતી કે જો પોલીસ સખ્તાઈ કરી મને હિરાસતમાં લે તો હું કોલેજની છેલ્લા વર્ષની પરીક્ષાઓ આપી ના શકું અને મારું એક વર્ષ બગડે ! ઉસ્માનખાન પઠાણે ધરપત આપી કે શહેર ભાવનગરના કલેક્ટરનો દીકરો તેનો ખાસ મિત્ર છે. અને આવી કોઈ પોલીસ કાર્યવાહી માટે ફાઈલ અચૂક કલેક્ટર સાહેબની સહી માટે મુકવી પડે. હું કલેક્ટર સાહેબને સત્ય હકીકતથી વાકેફ કરી, મામલો સંભાળી લઈશ. માટે તમે ફિકર ના કરો.

વળી સ્નેહી મિત્ર ઠાકરસીભાઈની સલાહ માનીને મારા પિતાશ્રીએ એવી બાધા પણ રાખી કે- “આ મુસીબતમાંથી પાર ઉતરે મારે ગોંડળ અક્ષરદેરીના દર્શન કરવા માટે જવું ”.

૧૦-૦૨-૧૯૬૬ના દિવસે મારા પિતાશ્રી અક્ષરવાસી થયા. છતાં ફેબ્રુઆરીમાં લેવાયેલ ફાઈનલ પરીક્ષાઓ મેં હેમખેમ પાસ કરી. શ્રીજી કૃપાએ કરીને મારી વિરુદ્ધ મુસ્લિમ બિરાદરે કરેલ ખોટી ફરિયાદ ના કેશ નો આપોઆપ અંત આવ્યો. એટલે અક્ષરદેરીના દર્શનની બાધા પૂરી કરવા મેં ગોંડલ જવાનો નિર્ધાર કર્યો.

ત્યારબાદ ૧૯૬૬ના ઓગસ્ટ મહિનામાં, હું સૌ પ્રથમ વખત ગોંડળના અક્ષર પુરુષોત્તમ મંદિરે દર્શન કરવા ગયો. વહેલી સવારે ગોંડલ મંદિર અને અક્ષરદેરીના દર્શન કરી, પિતાશ્રીએ મારા શ્રેય માટેલ માનેલ માનતા પૂરી કરી, ગોંડલથી બસ દ્વારા જામનગરમાં રહેતી મારાથી મોટી બેહેનના ઘરે જવા નીકળી ગયો.

આ રીતે બ્રહ્મ સ્વરૂપશ્રી શાસ્ત્રીજી મહારાજ અને યોગીજી મહારાજે શરૂ કરેલ અક્ષર પુરુષોત્તમની ઉપાસના ના બીજ મારી યુવા અવસ્થામાં અનાયાશે જ રોપાઈ ગયા.

(૩) ૫૦વર્ષ સુધી સંઘર્ષમય જીવન

૧૯૬૬ ના ફેબ્રુઆરીમાં પિતાશ્રી અક્ષરવાસી થયા અને એપ્રિલમાં કોલેજ કાળ સમાપ્ત થયો. મોટાભાઈ મિલની નોકરીને કારણે અમદાવાદ સ્થાઈ થયેલ હોવાથી, ભાવનગરના અમારા ઘર તથા શાહ એન્ડ મકાતી બ્રધર્સ ભાગીદારી પેઢીનો ધંધો અને સ્થાનિક ઉધરાણી વસુલ કરવા વગેરેની જવાબદારી મારા શીરે આવી પડી.

ટૂંક સમયમાં જ મને સમજાઈ ગયું કે અમારી આર્થિક પરિસ્થિતિ કથળી ગઈ હતી. ધંધામાં વળતા પાણી હતા અને કશ રહ્યો નહતો. તેમજ ઉધરાણીની વસુલાત થાય તેવી શક્યતા પણ બહુ ઓછી હતી.

એટલે ભાવનગરના અમારા સરકારી માલિકીના મકાનના ભાડુતીઘરને બંધ કરી, તેમજ શાહ એન્ડ મકાતી બ્રધર્સ ની ભાગીદારી પેઢીમાંથી સ્વૈચ્છિક ફારગતી સ્વીકારી, પૈસા કમાવવા માટે દુર દેશ-પરદેશ પ્રયાણ કરવાનો મેં નિર્ધાર કર્યો.

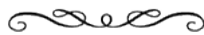
ભાવનગર છોડી, પહેલા મોટાભાઈ પાસે અમદાવાદ પહોંચ્યો અને ત્યાંથી આગળ વધી મુંબઈ મોટીબહેનનો આશરો લીધો.

પછી તો મોહમયી મુંબઈ નગરીમાં સ્થાઈ થવામાં, નાની બહેનના લગ્નની જવાબદારી પૂરી કરવામાં અને મુંબઈમાં બાળકોને સારામાં સારું શિક્ષણ ઉપલબ્ધ કરાવવામાં જિંદગીના ૫૦ વર્ષ પુરા થઈ ગયા.

મુંબઈમાં સ્થાયી થયા પછી, રોજીંદા જીવનની જરૂરિયાત બાબતમાં કોઈ ચિંતા નહોતી. પણ તે સિવાઈ કોઈ વિશેષ ગર્વ લેવા જેવી કે સંતોષ માનવા જેવી હજુ કોઈ પ્રાપ્તિ થઈ નહોતી.

બાળપણમાં દેશ-પરદેશ ધૂમવાના જોયેલા સપના હજુ અધૂરા હતા. તે સપના પુરા કરવા માટે વધારે પૈસાની જરૂરી હતી. મુંબઈની નોકરીના પગારની આવકમાંથી સપના પુરા થઈ શકે તેમ નહતું. એટલે નોકરીની સાથે સાથે સાઈડ બિજનેસનો અખતરો પણ કરી જોયો, જેમાં આંશિક સફળતા મળી. આવકમાં થોડો વધારો જરૂર થયો.

પણ દેશ-પરદેશ ધુમવા માટે તો બહુ બધા પૈસા જોઈએ- ડોલરિયા જોઈએ, જે કેમ મેળવવા તે વિચારવા લાગ્યો. અને મેં પરદેશમાં નોકરીની તલાસ શરૂ કરી.

(૪) મારી સાથે મારો ભગવાન છે ને !

એક દિવસ, મુંબઈમાં અમારા બિલ્ડીંગમાં રહેતા અને મારા એક વખતના એસ-સી-આઈના સહ-કાર્યકર, જે પછી કુવૈતમાં નોકરી કરતા હતા, તેના દ્વારા મને સમાચાર મળ્યા. કુવૈત ખાતેની તેમની યુનાઈટેડ આરબ શીપીંગ કંપનીમાં મારા લાયક એક જગાની ભરતી કરવાની છે. તેમની સલાહ મુજબ હું આગળ વધ્યો, અને મને જોબ ઓફર પણ મળી. મેં તે સ્વીકારી લીધી. અને કુવૈતની આ શીપીંગ કંપનીની દુબઈ ઓફિસમાં જોડવા માટે મેં મુંબઈની પબ્લિક સેક્ટર શીપીંગ કોરપોરેશન કંપનીમાંથી ૨૫ વર્ષ પછીની સ્વૈચ્છિક સેવા નિવૃત્તિ લીધી.

૭ ડિસેમ્બર ૧૯૯૨, સાંજે ૫.૩૦ની એર-ઇન્ડિયા ફ્લાઈટમાં મેં મુંબઈથી દુબઈ જવા પ્રસ્થાન કર્યું, - વધુ ધન/ડોલર પ્રાપ્તિ અર્થે જ સ્ત્રી. આગળના દિવસે, એટલેકે ૬ ડિસેમ્બરના રોજ બાબરી ધ્વંસના કારણે હું જ્યારે ઘરેથી દુબઈ જવા નીકળ્યો, ત્યારે મુંબઈ ભડકે બળવાનું શરૂ થઈ ચુક્યું હતું.

બપોરે ૧૨ ના સુમારે મારું ભોજન પીરસાઈ ગયું હતું. મારો દીકરો મેહુલ મારી એર ટીકીટ લેવા બાંધા ગયો હતો. અમે તેની ઇન્ટેજારી પૂર્વક રાહ જોઈ રહ્યા હતા. મારી એર ટીકીટ લીધા પછી મુંબઈના રસ્તા ઉપરના વિરોધ વંટોળના અવરોધને જેમ તેમ પાર કરી, આખરે તે ઘરે પરત આવ્યો. જલદીથી ભોજન વિધિ પૂરી કરી, મેં ઘરે થી એરપોર્ટ પ્રસ્થાન કરવાની તૈયારી શરૂ કરી.

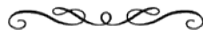
આ માહોલમાં સાહજિક જ મારા અર્ધાંગની ઈલાએ મને પ્રશ્ન કર્યો.

- “તમે દુબઈ જઈ રહ્યા છો, પણ ત્યાં આપણું કોઈજ સગું-વહાલું નથી.
- વળી અહીં તમારે સુખ-શાંતિ, સુવિધા અને સુરક્ષિત સરકારી નોકરી હતી, જે છોડીને તમે જઈ રહ્યા છો.
- તમારો આ નિર્ણય ખરેખર યોગ્ય છે કે ?”

પરદેશમાં તેની ગેરહાજરીમાં મારા ક્ષેમ-કુશળ વિષે તેના દિલમાં સ્વાભાવિક સ્ત્રી સહજ ચિંતા થઈ રહી હતી. વતન અને કુટુંબ છોડી, દુર પરદેશ જવાની ઘડીએ, મારા આત્માના ઊંડાણમાંથી નીકળેલ તે સવાલનો જવાબ હતો-

- “તું એમ કેમ કહે છે કે, ત્યાં આપણું કોઈ નથી ?”
- “આપણો ભગવાન તો મારી સાથે છે ને ?”

આટલું કહી હું મારા મુંબઈના ઘરેથી દુબઈની ફ્લાઈટ પકડવા નીકળી પડ્યો. ઘરેથી નીકળતા પહેલાના આ વાર્તાલાપ દરમિયાન, મારા ભાવિના એંધાણમાં છુપાયેલ મુસીબતો અને પડકારો ઝીલવા માટે ઈશ્વર કૃપા મારા માટે અનિવાર્ય હતી. પણ તે વાતથી ત્યારે હું બિલકુલ અજાણ હતો.

(૫) દેતો દેતો ને દેતો જોગીડો, દેતો દેતો ને દેતો.....

ડેરા/દુબઈના 'આદર્શ ભોજનાલય'મા હું સાંજે જમવા જતો. એક સાંજે, જમતી વખતે બીજા એક ગુજરાતી ભોજનાર્થી દ્વારા મને જાણવા મળ્યું કે, ત્યાં અલસાબ એરિયામા આવેલ એક વિલામા બનેલ સ્વામિનારાયણ મંદિરમાં, દર શુક્રવારે અક્ષર-પુરુષોત્તમ મંડળ દ્વારા સત્સંગ સભા થાય છે.

એટલે મેં શુક્રવાર સાંજની આ સત્સંગ સભામા જવાનું શરૂ કર્યું. ધીરે ધીરે બીજા કેટલાક ગુજરાતી સત્સંગીઓ જોડે દોસ્તી થઈ. તેમાં એક હતા, મુંબઈના ચાર્ટર્ડ એકાઉન્ટન્ટ શ્રીપ્રવીણભાઈ ઉન્ડવીયા. તેઓ બેંકમા સારી પોસ્ટ ઉપર હતા. મારી ઉમરના અને વળી દુબઈમા કલોક ટાવર પાસે મારા રહેણાંક નજીક રહેતા. એટલે અલસાબ મંદિરથી કલોક ટાવર પરત ફરતા, મને તેમની કારમા અવાર-નવાર લિફ્ટ આપતા.

દુબઈમા હું યુનાઈટેડ આરબ શીપીંગ કંપનીની ઓફીસમા જોડાયો તો ખરો. પણ મારા ડીપાર્ટમેન્ટમા બહુ બધો વિખવાદ ચાલતો હતો. ખાસ તો ચાર પાકિસ્તાનીઓનું એક ગ્રૂપ અને બે ઈજીપ્શિયનોનું બનેલ બીજા ગ્રૂપ વચ્ચે હમેશા ખેંચતાણ રહેતી. વળી અમારા વિભાગમાં હું એકલો અદ્દલો હિંદુ હતો. બાકી બધાં ઇન્ડિયન મુસ્લિમ અથવા ક્રિશ્ચિયન હતા.

ઈજિપ્શિયન સુપ્રીટેન્ડન્ટ મહમદ સરાણની ગેરહાજરીમા થયેલ મારી નિમણૂક તેને ખૂંચતી હતી. મારી જગાએ તેને કોઈ ઇજીપ્શિયન માણસને બેસાડી, તેની ટીમને મજબૂત કરવી હતી. એટલે તેણે મને નોકરીમાંથી દુર કરવા માટે પેતરા શરૂ કર્યા. તેમાં તે સફળ પણ રહ્યો. તેના કારસ્તાનના કારણે જુન ૧૯૯૪મા મને ૩૦ દિવસના અંતે નોકરીમાંથી છુટા કર્યાની નોટિસ, અમારી કુવૈત ખાતેની હેડ ઓફીસથી મોકલવામાં આવી.

૩૦ દિવસના ટૂંકા સમયમા અજાણ્યા પરદેશમાં મને બીજી નોકરી મળવાની શક્યતા નહિવત્ હતી. એટલે જુલાઈ '૯૩મા મારા માટે બોરી -બિસ્તરા બાંધી દુબઈથી પરત ઇન્ડિયા પાછા ફરવા સિવાઈ બીજો કોઈ વિકલ્પ રહ્યો નહોતો. જુન '૯૩ના ત્રીજા અઠવાડિયાની શુક્રવારની એક સત્સંગ સભામાંથી ઘરે પાછા ફરતી વખતે, મારી આ પરિસ્થિતિની જાણ મેં પ્રવીણભાઈ ઉન્ડવીયાને કરી. પ્રવીણભાઈને મેં કહ્યું - “બસ હવે ફરીને અલસાબ મંદિરે હું સત્સંગ સભામા નહિ આવી શકું અને ફરી આપણી મુલાકાત ક્યારે થશે તેનો કોઈ ભરોસો નથી, એટલે આખરી જય સ્વામિનારાયણ”

તુરંત તેમણે મારો જમણો હાથ તેમના બન્ને હાથમાં લઈ ભારપૂર્વક દબાવી, એક મર્માળું સ્મિત કરી મને કહે, “અમારે તમોને ઇન્ડિયા પાછા નથી જવા દેવા.” મેં તેમને હકીકત અને પરિસ્થિતિથી ફરી વાકેફ કરીને કહ્યું “આમાં તમારી કે મારી ઇચ્છાને ક્યાં સ્થાન છે ?”

ત્યારે પ્રવીણભાઈએ મને કહ્યું, “ભલા માણસ તમે એટલું તો વિચારો કે તમોને યોગીબાપાએ ધબ્બો આપી આશીર્વાદ આપ્યા છે. એટલે દુનિયાની કોઈ તાકાત તમારો વાળ પણ વાંકો કરી શકે નહિ.” આટલી વાતચીત પછી અમે બન્ને છુટા પડ્યા .

આ સમય દરમિયાન કુવૈતથી કોઈ કામ પ્રસંગે અમારા ચીફ એક્ઝ્યુક્યુટીવ અબ્દુલાહ માદી સાહેબને દુબઈ આવવાનું થયું. બપોરના ભોજન પછી હળવાશની પળમાં મારા પાકિસ્તાની બોસ

કેપ્ટન ફારુખ હસન, તેમને મને નોકરીમાંથી દુર કરવાના મહમદ સરાણના કારસ્તાન વિષેની વાત કરવામાં સફળ રહ્યા. તેમના કુવૈત પાછા ફર્યા બાદ, બીજે દિવસે તુરંત માદી સાહેબની સુચના મુજબ કેપ્ટન હસને, આ બારામાં એક ફેક્ષ મેસેજ અમારી હેડ ઓફીસ કુવૈત મોકલ્યો.

તેના જવાબ માં માદી સાહેબે લખ્યું “કંપનીએ વાચ. કે. શાહનો જોબ કોન્ટ્રાક્ટ ચાલુ રાખવાનો નિર્ણય લીધો છે”. તેની એક કોપી મને પણ આપવામાં આવી. આ રીતે મને નોકરીમાંથી છુટા કર્યાની ૩૦ દિવસની નોટિસ પીરિયડના બરાબર ૨૯મા દિવસે મંગળવારે સવારે મને મારિયા મેડમે કુવૈતથી આવેલ માદી સાહેબના ફેક્ષની કોપી આપી ખુશાલી સાથે અભિનંદન આપ્યા.

આજે હવે મને સમજાય છે કે, તે દિવસે સાક્ષાત્ યોગીબાપા, પ્રવીણભાઈ ઉંડવીયામા પ્રવેશ કરી, મર્માળા સ્મિત સાથે હેતુપૂર્વક મારો હાથ પકડી મને ધીરજ અને આશ્વાસન આપવા આવેલ. ત્યારબાદ ઓગસ્ટ ૧૯૯૪મા અમારું ડિપાર્ટમેન્ટ, હેડ ઓફીસ કુવૈત ખાતે શિફ્ટ થયું. હું પણ ૧૯ ઓગસ્ટની સાંજની ફ્લાઈટમા દુબઈ છોડી કુવૈત પહોંચ્યો.

આ પહેલા, મને પરેશાન કરનાર ઇજિપ્શિયન મહમદ સરાણે કંપની સાથે કાંઈ ગદારી અને વિશ્વાસઘાત કર્યાની ઘટના બની. એટલે તેને ૨૪ કલાકની નોટિસ આપીને કંપની માંથી છૂટો કરવામાં આવ્યો. પછી કુવૈતમા તેની જગાએ એન્ડ્રીયાસ મોહર કરીને એક જર્મનની નિમણુંક થઈ.

વળી પાકિસ્તાની એજાજ ફારુખી ૬૦થી વધારે ઉંમરનો હોઈ તેની કુવૈત જોબ-એન્ટ્રી-પરમિટ ના-મંજૂર થઈ. એટલે તેણે પણ વિદાય લીધી. પાકિસ્તાની કેપ્ટન હસનને, ડિપાર્ટમેન્ટના નવા નિમાયેલ યુરોપિયન હેડ, ડેન્માર્કના મિસ્ટર હેન્નીગના હાથ નીચે કામ કરવું પસંદ ના પડ્યું, એટલે તેણે પણ રાજીનામું આપ્યું.

આ બધા ધરખમ ફેરફારને લીધે, કુવૈત ખાતે શિફ્ટ થયેલ અમારા ડીપાર્ટમેન્ટમા પાકિસ્તાની અને ઇજિપ્શિયન ગ્રૂપના જગડાઓનો સુખઃદ અંત આવ્યો. અને અંધકારના વાદળાઓ વીખરાઈને કુવૈતમાં યુરોપિયન સાહેબોના આગમન પછી મારા માટે નવો સોનેરી સુરજ ઉગ્યો.

પ્રવીણભાઈના શબ્દો – “જોગી બાપાનો થાપો મળ્યો છે, એટલે કોઈ તમારો વાળ વાંકો કરી શકે નહિ” શબ્દો સાચા પડ્યા. સાચેજ –

“દેતો દેતો ને દેતો જોગીડો, દેતો દેતો ને દેતો,
એજુ એનો કાંઈ ન બદલો લેતો દયાળુ..”

(૬) પૂર્વનાં પુણ્ય ફળ્યાં, જીવન આધાર મળ્યા.....

<http://yourlisten.com/ykshah/-36>

વિદેશ વિચરણની ૧૮મી યાત્રા દરમ્યાન પ્રમુખ સ્વામી મહારાજ સૌ પ્રથમ વખત કુવૈત પધાર્યા. ૧૮ એપ્રિલ ૧૯૯૭ શુક્રવારની સાંજે કુવૈતની ઇન્ડિયન એમ્બેસીના વિશાળ ખંડમાં તેમની ભવ્ય સ્વાગત સભા યોજાઈ. ત્યારે સ્વામીશ્રીના સૌ પ્રથમ વખત દર્શન કરવાનું સૌભાગ્ય ફક્ત મને જ નહિ, પણ મુંબઈથી કુવૈતની મુલાકાતે આવેલ મારા ધર્મપત્ની ઇલાને પણ મળ્યું.

ત્યારબાદ ૨૦ એપ્રિલ ૧૯૯૭ રવિવારે સવારે સ્વામીશ્રી જોડે રૂબરૂ મુલાકાતનો લાભ મને મળ્યો. ૨૨ એપ્રિલ ૧૯૯૭ મંગળવારને હનુમાન જયંતીના પવિત્ર દિવસે સજોડે મને અને ઇલાને સ્વામીશ્રી ની નીશ્રામા, સૌ પ્રથમ વખત મહાપૂજા વિધિનો લાભ કુવૈત ખાતે મળ્યો. ૨૦ એપ્રિલ રવિવાર સવારની રૂબરૂ મુલાકાત દરમ્યાન, સ્વામીશ્રીને મેં મારો પરિચય પૂજ્ય નારાયણમુની સંતના પૂર્વાશ્રમના મામાના દીકરા હોવાનો આપ્યો.

કોણ જાણે કેમ પણ એ પ્રથમ મુલાકાતમાં જ મને ‘બાપ-દીકરાના’ બહુ બધા વર્ષો પછી મિલન થયા જેવી અનુભૂતિ થઈ. ભાવુક થઈને મેં કહ્યું “બાપા, મને અહીં કુવૈતમાં મુસ્લિમ દેશમાં ગમતું નથી અને ઇન્ડિયા પાછા જવાના વિચાર આવે છે”. સ્વામીશ્રી એ તુરંત પ્રશ્ન કર્યો –“પાછા જઈને શું કરશો ? ત્યાં બીજી ખુરશી તૈયાર છે કે ?”

સ્વામીશ્રી તો અંતર્યામીપણે પોતાના પ્રશ્નનો જવાબ જાણતા જ હતા. એટલે પછી વાતનો વિષય બદલીને પાસે બેઠેલ પુ.વિવેકસાગર સ્વામીને કહે “આપણા કિરીટભાઈ શ્રોકને બોલાવો”. કિરીટભાઈ આવ્યા એટલે તેમને મારો પરિચય કરાવી કહે “તમે બધા હવે અહીં જલદીથી સત્સંગ મંડળ શરૂ કરી દ્યો.” આ રીતે સ્વામીશ્રી એ મને સાનમાં કુવૈતની નોકરી નહિ છોડવાની વાત સમજાવી દીધી. ત્યારબાદ મને ક્યારે પણ કંટાળીને કુવૈતની નોકરી છોડવાનો વિચાર આવ્યો નથી.

ડીસેમ્બર ૧૯૯૨ માં મુંબઈથી દુબઈ આવવા નીકળતા પહેલા “ LIVING WITH MY HIMALAYAN MASTERS” નામની બુક થી હું પણ મારા એસ-સી-આઈના સહ કાર્યકર મિસ્ટર કે.જી.ભટ, તથા મિત્ર અદાણી તેમજ આ બુકના માલિક મિસ્ટર રાઈ-સિંઘાણી જેટલોજ પ્રભાવિત થયેલ. એટલે અમે ચારેય વ્યક્તિ આ પુસ્તકના લેખક અને સાધક અમેરિકામાં રહેતા ભારતીય ગુરુ સ્વામી રામની ઋષિકેશના આશ્રમમાં મુલાકાત લેવાનો નિર્ધાર કરેલ. દુબઈ પ્રયાણ કરવાથી હું જઈ ના શક્યો, પણ મારા બીજા ત્રણ મિત્રોની ઋષિકેશ ખાતે સ્વામી રામ જોડે મુલાકાત થઈ. પણ સ્વામી રામે ગુરુમંત્ર ફક્ત મિસ્ટર કે.જી.ભટને આપ્યો.

આજે મને સ્વામી રામને મળી નહીં શકવાનો બિલકુલ અફસોસ નથી. કારણકે મારી ઉપર અતિ કૃપા કરી સ્વામીબાપાએ છેક કુવૈત સુધી આવીને મારો હાથ જાલ્યો. આપણા શાસ્ત્રોની ઉક્તિ –“શિષ્ય લાયકાત કેળવે ત્યારે સાહજિક રીતે જે ગુરુ પ્રાપ્તિ થાય છે” તે મારી બાબતમાં સત્ય પુરવાર થઈ.

(૭) જીવનપ્રાણ અબજીબાપા

ઇન્ડિયન એમ્બેસી ખાતેની સભા પૂરી થયા પછી શુક્રવાર એટલે જુમાની સાંજ હોવાથી અમોને ઘરે પાછા જવા માટે ટેક્સી મળી નહિ. એટલે અમે નજીકના બસ સ્ટોપ તરફ જવા પ્રયાણ શરૂ કર્યું. એટલામાં અમારી બાજુમાં એક મર્સીડીઝ ગાડી આવીને ઉભી રહી. ગાડીના માલિકે એકદમ વિનય અને આગ્રહ પૂર્વક સત્સંગના નાતે અમોને તેમની ગાડીમાં બેસાડી પરવાનિયામાં અમારા ઘર સુધી મૂકી જવા તૈયાર બતાવી. નજીકના બસ ટર્મિનસ સુધી પહોંચાડવાનો અમારો પ્રસ્તાવ નકારી આગ્રહ પૂર્વક તેઓ અમોને દૂર પરવાનીયામાં આવેલ અમારા ઘર સુધી મૂકી ગયા.

એ હતા કુવૈતના પ્રતિષ્ઠિત સફળ અને સુખી ધંધાદારી ગ્રહસ્થ શ્રીકાન્તીભાઈ ઠક્કર. મોટા અને વૈભવશાળી વિલાના તેમના ઘરે, દર શુક્રવારે સત્સંગ સભા થતી. સભા પછી મહા-પ્રસાદની પણ વ્યવસ્થા રહેતી. શરૂમાં તેઓ તેમના ડ્રાઇવરને ગાડી લઈ પરવાનીયા મારા ઘરેથી મને પીક-અપ કરી તેમના ઘરે થતી સત્સંગ સભામાં હાજરી આપવાનો આગ્રહ રાખતા. પછી હું મારા બંગલાદેશી ડ્રાઇવર મોહમદની ટેક્સીમાં બેસી તેમને ત્યાં નિયમિત સભામાં જવા લાગ્યો. પણ તેમને ત્યાં થતા સત્સંગમાં ‘અક્ષરપુરુષોત્તમ’ના બદલે ‘જીવનપ્રાણ અબજીબાપા’ની ઉપાસના થતી.

કિરીટભાઈ શ્રોફના બહેરીનથી કુવૈત આગમન બાદ, અહીંના બે ગુજરાતી ભાઈઓ શ્રીમાન ડી અને શ્રીમાન એન ના સહકારથી બીજા એક ગ્રૂપ દ્વારા શુક્રવારના ‘અક્ષરપુરુષોત્તમ’ મંડળની સત્સંગ સભાની શરૂઆત થઈ. આ સભા દર શુક્રવારે ગ્રૂપના જુદા જુદા સભ્યોને ત્યાં થતી. શ્રીમાન ડી અને એન બંને ભાઈઓ મારી સાથે યુનાઈટેડ આરબ શિપિંગ કંપનીમાં જોબ કરતા. તેઓ પરવાનીયામાં જે બિલ્ડિંગના પહેલે માળે રહેતા, તે જ બિલ્ડિંગમાં ચોથા મજલા ઉપરના ફ્લેટમાં હું રહેતો. નિત્ય સવારે ૭.૦૦ના શ્રીમાન ડી ની કારમાં તેમની ડ્રાઇવિંગ કરવાની સીટ બાજુમાં હું તેમને “જય સ્વામિનારાયણ” કહી બેસતો. તેમની કારમાં અમે રોજ સાથે ઓફિસે જતાં અને પરત ઘરે આવતાં. ગુરુવારે સાંજે અમે જયારે છુટા પડતા, ત્યારે મને બીજે દિવસે શુક્રવારે સત્સંગ સભા કોના ઘરે થશે તે કહેવાના બદલે શ્રીમાન ડી - “સી યુ ઓન સન્ડે” કહીને વિદાય લેતા.

મતલબ કે કુવૈતમાં નવા શરૂ થયેલા અક્ષરપુરુષોત્તમ સત્સંગ મંડળ માં મને પ્રવેશ આપવામાં આવ્યો ન હતો. કારણ કે કુવૈતમાં મારું સ્ટેટસ ‘મેરીડ બેચલર’ નું હતું. મારું ફેમિલી મુંબઈથી અવાર નવાર કુવૈત આવતું. પણ કાયમી ધોરણે રહેતું નહિ હોવાથી, મારા કુવૈતના ફ્લેટમાં સત્સંગ સભા થઈ શકે તેવી શક્યતા નહિવત્ હતી. એક શુક્રવારે, અમારા જ બિલ્ડિંગમાં પહેલે માળે શ્રીમાન ડી ના ઘરે સત્સંગ સભા થઈ. પણ મને તેની જાણ સુધ્યા કરવામાં આવી નહોતી, જેનું મને સ્વાભાવિક દુઃખ થયું.

એક તરફ અધ્યાત્મ પ્રત્યે મારું ખેંચાણ વધ્યું. બીજી તરફ કુવૈત અક્ષરપુરુષોત્તમ મંડળ દ્વારા થતી અવહેલના મારા માટે ખરેખર દુઃખદ હતી. આ પરિસ્થિતિ પેદા થવાનું કારણ હતું, કદાચ અજાણતાં મારાથી થયેલ સ્વામીશ્રીનો દ્રોહ !

દુબઈમાં જયારે સ્વામીશ્રીની અતિ ઉચ્ચ સ્વરે જય બોલાતી, ત્યારે મને હમેશા મનમાં પ્રશ્ન થતો, કે આ લોકો શ્રીજીમહારાજને બદલે સ્વામીશ્રીનો આટલો બધો જયનાદ શા માટે કરે છે ? મહારાજને બાજુ પર મૂકી સ્વામીશ્રીનું વધારે મહત્વ શા માટે ? વર્તમાન કાળે શ્રીજી મહારાજ સ્વામીબાપા દ્વારા પ્રગટ સ્વરૂપે રહીને બધા કાર્યો અને ભક્તોના મનોરથો પૂર્ણ કરી રહ્યા છે, તે વાત મારી સમજમાં ત્યારે હજુ આવી નહોતી. સ્વામીશ્રી વિષે મારી સમજણમાં ખામી/દોષ હતો.

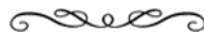
આ સંજોગોમાં લગભગ એક વર્ષ સુધી મેં કાન્તીભાઈના ઘરે થતા “જીવણપ્રાણ અબજીબાપા” ઉપાસનાની સત્સંગ સભામાં જવાનું ચાલુ રાખ્યું. કાન્તીભાઈના કુવૈત ખાતેના ઇન્ડિયન એમ્બેસેડર જોડે બહુ સારા સંબંધો હતા. એટલે તેમણે ઇન્ડિયાથી અમદાવાદ-વાસણા મંદિરના સંત શ્રી સત્ય સંકલ્પ સ્વામી માટે એમ્બેસેડરના અંગત મહેમાન કેટેગરીના વિસા મેળવી, તેમને એક અઠવાડિયા માટેની સત્સંગ શિબિર કરવા કુવૈત બોલાવ્યા. એક ખુલ્લા મેદાનમાં, મોટો ટેન્ટ બાંધી તેમાં પોર્ટેબલ એર કંડીશનરો મૂકી ૧૫૦ થી ૨૦૦ વ્યક્તિ બેસી શકે તેવું સુંદર આયોજન કરવામાં આવ્યું હતું. મેં પણ ઉત્સાહપૂર્વક આ સત્સંગ શિબિરનો લાભ લીધો.

આ શિબિર દરમિયાન મને સત્યસંકલ્પ સ્વામીનો નજીકથી પરિચય મળ્યો. તેઓ જ્યારે ચાર્ટર્ડ એકાઉન્ટન્સીની પરીક્ષા માટે મોડે સુધી વાંચતા, ત્યારે એક રાત્રિના શ્રીજી મહારાજે તેમને દર્શન આપી કહ્યું - ‘પરીક્ષાઓની ચિંતા નહિ કર, તારા પેપરો હું લખી આપીશ ,પણ, તું સાધુ થવાની દીક્ષા માર્ગે આગળ વધ’ . પછી તેઓ તુરંત સાધુ થયા અને ત્યાર બાદ ચાર્ટર્ડ એકાઉન્ટન્સીમાં પણ ઉત્તીર્ણ થયા. કુવૈતથી ઇન્ડિયા પાછા ફરતા પહેલા સત્યસંકલ્પ સ્વામીએ ગાંધીનગર હાઈવે ઉપર બની રહેલા નુતન મંદિર અને ગુરુકુળ માટે ખરડો કર્યો. ત્યારે કુવૈતના બીજા આગળ પડતા હરિભક્તો જોડે, મેં પણ સારી એવી રકમની ભેટ મૂકી. કારણ એ સમય દરમિયાન જ મને જોબમાં પ્રમોશન પણ મળેલ અને TCSમાં જોબ કરતા મારા દીકરા મેહુલને અમેરિકામાં સાન ડીએગો ખાતે પોસ્ટીંગ મળેલ.

આ શિબિર દરમિયાન મને અબજીબાપા અને વાસણા મંદિરના વયોવ્રધ સંત શ્રી દેવકીનંદન કે જેમને લોકો ‘બાપજી’ના હુલામણા નામે ઓળખે છે, તેમના વિષે નીચેની માહિતી પ્રાપ્ત થઈ.

કચ્છના વૃશપુર ગામના ભક્ત દેવુબાને કોઈ સંતાન નહોતું. તેમણે નિત્ય સવારે શ્રીજી મહારાજની પ્રસાદીની કાળી તલાવડી જઈને ધ્યાન આરાધના શરૂ કરીને મહારાજને પ્રસન્ન કર્યા. મહારાજે જ્યારે વરદાન માંગવા કહ્યું તો કહે, આપ મારા દીકરા બનીને જન્મ ધારણ કરો ! મહારાજ કહે તે શક્ય નથી, પણ તમારે ત્યાં અમારા જેવા પ્રતાપી પુત્ર-રત્ન જન્મશે. તે અબજો લોકોને સત્સંગ કરાવશે, એટલે તેમનું નામ અબજી રાખજો. મહારાજના વચન મુજબ દેવુબાને ત્યાં પુત્ર જન્મ્યો, જે પછીથી સંપ્રદાયમાં અબજીબાપા નામે ઓળખાયા.

આ અબજીબાપા સત્સંગમાં વિચરણ કરતા એક દિવસ વિરમગામ પહોંચ્યા. ત્યાં લોહણા કુટુંબના એક નિઃસંતાન સુખી પરિવારે સંતાન પ્રાપ્તિ માટે અબજીબાપાને વિનંતિ કરી. આશીર્વાદ આપી અબજીબાપાએ કહ્યું - “તમારે ત્યાં એક નહિ પણ બે પુત્ર જન્મશે. તમારા બે પુત્રોમાંથી એક તમારી સેવા કરશે અને બીજો અમારા સત્સંગની સેવા કરશે.” તેમાંનો બીજો પુત્ર, એ જ હાલના અમદાવાદના વાસણા વિસ્તારમાં આવેલ મંદિરના મહંત શ્રીદેવકીનંદનદાસ સ્વામી. તેમના દ્વારા આજે ઠેર ઠેર ‘જીવનપ્રાણ અબજીબાપા’ના મંદિરો ને ઉપાસના ના સત્સંગ મંડળ ચાલે છે, અને તેમના આશ્રિતોમાં લોહણા જ્ઞાતિના વિશેષ છે.

(૮) દ્વિધા અને સમાધાન

ઓક્ટોબર ૧૯૯૭માં ૩૩ દિવસની ઇન્ડિયા વેકેશન ટુર દરમ્યાન, મેં કચ્છ-ભુજના મંદિરોની દર્શન યાત્રાનું આયોજન મારા ગાંધીનગર સ્થિત મોટા બહેન-બનેવી સાથે કરેલ. કાંતિભાઈ અને સત્યસંકલ્પ સ્વામીના આગ્રહથી અમદાવાદના વાસણા ખાતેના મંદિર અને કચ્છના બળદિયા ગામના પ્રસાદીના અબજીબાપાના મંદિરની મુલાકાત પણ તેમાં સામેલ કરેલ.

૨૬ ઓક્ટોબર ૧૯૯૭ રાત્રે ૮ વાગ્યાના સુમારે, મારી કુવૈત એરવેજની રાત્રીના ૧૦:૫૫ની મુંબઈની ફ્લાઈટ પકડવાની બધી તૈયારી થઈ ચુકી હતી. ત્યારે મારા મનમાં મનોમન પ્રશ્ન ઉદ્ભવ્યો, કે આ જે ‘જીવનપ્રાણ અબજીબાપા’ ની ઉપાસના વાળા ગ્રૂપ સાથે હું જોડાયો છું, તે મારા માટે યોગ્ય છે કે પછી હું કશું ખોટું કરી રહ્યો છું ? મારી આ દ્વિધાનો અપેક્ષા કરતા બહુ જલદીથી અંત આવ્યો, જેની વિગત નીચે મુજબ.

મુસાફરી માટેના મારા સામાન/બેગેજની હેર ફેર કરતા અચાનક એક જુના મેગેઝીનની ઉપર મારી નજર પડી, જે શિબિર દરમ્યાન કોઈએ મને આપેલ. તે મેગેઝીન મેં વાંચ્યા વગર મારા બેચલર હાઉસના એક ખૂણામાં પધરાવી દીધેલ. ઘરેથી નીકળવાને હજુ એક કલાકનો સમય હતો. સમય પસાર કરવા મેં મેગેજીનના પાનાં ઉથલાવવા શરુ કર્યા. તેમાંના એક લેખ દ્વારા મને મારા પ્રશ્નનો ઉત્તર મળી ગયો.

મુળી મંદિરના બધા સંતોનું ગ્રૂપ વર્ષમાં એક વખત અબજીબાપાના દર્શન કરવા પગપાળા કચ્છ જતું હતું. મુળી મંદિરમાં નવા નિમાયેલ યુવાન બ્રહ્મચારી કોઠારીને તે અયોગ્ય જણાયું. ત્યાગી ભગવાદારી સાધુ થઈને એક સંસારીના દર્શન કરવાની પ્રથા તેમને ના-પસંદ હોવાથી તેમણે સંતોની આ પ્રથા ને અમાન્ય કરી મનાઈ ફરમાવી. જ્યારે જુના સંતોને આ પરંપરાનો ભંગ કરવો ઉચિત નહિ લાગ્યું અને દુઃખ ઊપજ્યું. છેવટે મોટેરાં અને વડીલ સંતોએ આજીજી કરી કે આ વરસની પદયાત્રાની બધી તૈયારીઓ થઈ ગઈ હોવાથી, અમોને ફક્ત એક વખત જવા માટે રજા આપો. ભવિષ્યમાં અમે પછી તમારી આજ્ઞા પ્રમાણે નહિ જઈએ.

મુળી ખાતે નવા નિમાયેલ કોઠારીએ વડીલ સંતોની વાત માન્ય રાખી. વડીલ સંતોએ એવી પણ અરજ કરી કે જેમ અમો તમારી વાત માન્ય રાખીએ છીએ, તેમ તમો પણ અમારી એક વાત માન્ય રાખવા કૃપા કરો અને અને કચ્છની આ છેલ્લી મુલાકાત દરમ્યાન તમે પણ અમારા સંઘ સાથે જોડાવો. સંઘ જોડે કચ્છના પ્રસાદીના સ્થળોના દર્શનનો લાભ મળશે, તેમ વિચારી કોઠારી પણ પછી તેમાં જોડાયા. અને મુળીના કોઠારી સહીતનું સંતવ્રંદ એક દિવસ કચ્છમાં અબજીબાપાના સ્થાનકે જઈ પહોંચ્યું. ત્યારે એક કૌતુક થયું. મૂળીના કોઠારી બ્રહ્મચારીજીને શ્રીજી મહારાજની અતિ તેજોમય મૂર્તિનું દર્શન અબજીબાપામાં થયું. આ દર્શનથી કૃતાર્થતા અનુભવીને તેઓએ સાષ્ટાંગ દંડવત પ્રણામ કરી સજળ નયનો એ મૂળીના વડીલ સંતોની માફી માંગી.

મઝાની વાત એ હતી કે મેગેજીનના નાનકડા લેખમાં મુળી મંદિરના તે સંતવ્રંદના ૧૨ કે ૧૫ સંતોના નામની યાદી પણ હતી. તે યાદીમાં એક નામ હતું : ગોપી વલ્લભદાસ સ્વામી. આ એજ ગોપીવલ્લભદાસ સ્વામી હતા, જેમને મારા પિતાશ્રીએ ગુરુ માન્યા હતા.

ભાવનગરમાં મારા હાઈસ્કૂલ અભ્યાસ દરમ્યાન તેમના આશીર્વાચનનું એક પોસ્ટકાર્ડ અમારા ઘરે દર મહીને અચૂક આવતું. અત્યંત તપસ્વી અને સાદગીવાળા એ સંત જવલ્લેજ, ફક્ત ધોતિયાની સેવા મારા પિતાશ્રી પાસેથી સ્વીકારતા. મારા પિતાશ્રીની આજ્ઞા મુજબ ગોપી વલ્લભદાસ સ્વામીના અક્ષરવાસ પછી મારા મોટાભાઈએ મુળી જઈ તેમના અક્ષરવાસની તિથિએ મુળી મંદિરમાં ઠાકોરજીને થાળ થાય તેવી વ્યવસ્થા કરેલ.

૧૯૯૭ની ઇન્ડિયા ટુર દરમ્યાન અમદાવાદ વાસણા મંદિર ખાતે બાપજી દેવકીનંદન સંત જોડે મોડી રાત્રિના ૧૧.૩૦ વાગ્યા સુધી સત્સંગ વાર્તાનો લાભ અને ભાઈ-બીજના પવિત્ર દિવસે કચ્છના બળદીયા ગામે અબજીબાપાની ત્રીજી પેઢીના ૮૦વર્ષની જૈફ વયના દીકરાને રૂબરૂ મળવાની તક મને મળી તેનો મને આનંદ છે.

૧૯૯૮ના વર્ષની એક શુક્રવારે કાન્તીભાઈ ઠક્કરના ઘરે ભરાયેલ સભામાં તેઓએ બહુજ સંયમ પૂર્વક અને એક સત્સંગી ને છાજે તેવા વિવકપૂર્વક કોઈપણ વ્યક્તિની અંગત ટીકા કર્યા શિવાય નીચે મુજબની જાહેરાત કરી.

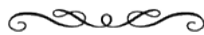
તેમના બીજા ત્રણ ભાઈઓમાંથી એક ભાઈએ સંસાર ત્યાગી દીક્ષા લઈ સાધુ થઈ ‘જીવનપ્રાણ અબજીબાપા’ના ઉપાસક મંદિરોના મંડળમાં જોડાયા હતા. કેટલાક વર્ષોથી ડાંગ જિલ્લાના આદિવાસી વિસ્તારમાં વિચરણ કરી લોકોને સત્સંગ કરાવવાનું કાર્ય કરતા હતા. તેમને કોઈક અંગત કારણસર વિમુખ કરવામાં આવ્યા, એટલું નહિ પણ સંસ્થામાંથી પણ જાકારો આપી છોડી જવાનું કહેવામાં આવ્યું.

કાન્તીભાઈ અને તેમના મોટાભાઈ દ્વારા આ બાબતનું યોગ્ય નિરાકરણ લાવવા માટે સંસ્થા જોડે થયેલ તેમના વાર્તાલાપ અને અન્ય પ્રયત્નમાં તેઓને સફળતા ના મળી. પાંચ-છ વરસોના સાધુતાના જીવન બાદ સાધુની દીક્ષા લીધેલ, તેમના ભાઈ માટે ફરી સંસાર પ્રવેશ અતિ મુશ્કેલ હતો અને ‘જીવનપ્રાણ અબજીબાપા’ ના ઉપાસક મંદિરો/સંસ્થાને છોડીને હવે તે ક્યા અને કોને આશ્રયે જાય તે તેમના માટે એક મોટો પ્રશ્ન હતો ? ઉપસ્થિતિ સભાજનો સમક્ષ કાંતિભાઈએ તેમનો આ પ્રશ્ન રજૂ કર્યો.

સભામાં ઉપસ્થિત આ પ્રશ્નનો જવાબ કોઈ આપી શક્યું નહિ. પછી આજ કારણસર હવેથી મારા ઘરે સત્સંગ સભા નહિ થઈ શકે, તેવી દિલગીરી પૂર્વક જાહેરાત કરી કાંતિભાઈએ સભાની સમાપ્તિ કરી.

ત્યારબાદ ‘જીવન પ્રાણ અબજી મહારાજ’ ઉપાસક મંડળની સત્સંગ સભા કુવૈતના બીજા એક લબ્ધ પ્રતિષ્ઠિત ગુજરાતી ઇન્ડસ્ટ્રીઆલીસ્ટના ઘરે થવા લાગી. હાલમાં મને તેમનું નામ યાદ આવતું નથી, પણ પ્રસંગોપાત હું તેમના ઘરે એક-બે વખત ગયેલ અને મારે તેમની જોડે પણ સારા સબંધ હતા. પણ ત્યારબાદ હું ક્યારે પણ અબજીબાપાની ઉપાસનાવાળા મંડળની સત્સંગ સભામાં ગયો નથી.

ત્યારબાદ મને એવા સમાચાર મળેલ કે કુવૈત ખાતેની હોલસેલ ટેક્સ્ટાઈલની દુકાન બંધ કરી કાંતિભાઈ હાલમાં દુબઈ ખાતેની તેમની બીજી દુકાનેથી વ્યાપાર કરી રહ્યા છે. અને સાધુતાથી વિમુખ કરાયેલ તેમના ભાઈનો સમાવેશ, કુવૈત ખાતેના સાલમિયા વિસ્તારમાં આવેલ તેમની માલિકીના ઠક્કર ગુજરાતી રેસ્ટોરન્ટમાં કરવામાં આવ્યો છે.

(૯) મહા બળવંત માયા તમારી.....

<http://yourlisten.com/ykshah/-32>

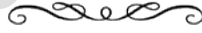
૧૯૯૮ના મે મહિનાના વેકેશન દરમ્યાન મુંબઈથી મારી દીકરી નિશા અને પત્ની ઇલા કુવૈતની મુલાકાતે આવેલ.

૨૨-૫-૧૯૯૮ શુક્રવારના દિવસે કુવૈત અક્ષરપુરુષોત્તમ મંડળ દ્વારા પૂજ્ય યોગીજી મહારાજની જન્મજયંતી નિમિત્તની વિશિષ્ટ સભાનુ આયોજન પ.ભ.શ્રી કિરીટભાઈ શ્રોફના ઘરે રાખવામાં આવેલ.

મને આ સભામાં સહ-કુટુંબ સામેલ થવા માટે, મારી ઓફીસના સહ-કાર્યકર પ.ભ. શ્રીદિનેશભાઈ લાડ દ્વારા આમંત્રણ મળ્યું અને મેં તે સહર્ષ સ્વીકારી લીધું.

પછી નિર્ધારિત દિવસે, અમે બધા સહકુટુંબ દિનેશભાઈની કારમાં બેસી પરવાનીયા સ્થિત અમારા ઘરેથી સાલમિયા ખાતે કિરીટભાઈના ઘરે ગયા. આ પ્રસંગે પ.ભ.શ્રી કિરીટભાઈએ સભામાં ઉપસ્થિત સૌ હરિભક્તોને મારો પરિચય કરાવ્યો. વળી સભાને અંતે મને મુખ્ય અતિથી તરીકે આરતી ઉતારવાનો લાભ પણ આપ્યો.

આ રીતે લગભગ એકાદ વરસ બાદ, એક તરફ પ.ભ.કાન્તીભાઈને ઘરે થતી ‘જીવનપ્રાણ અબજીમહારાજ’ ઉપાસના સત્સંગ સભા બંધ થઈ. બીજી તરફ કુવૈત ખાતેના ‘અક્ષર-પુરુષોત્તમ’ ઉપાસના સત્સંગ મંડળમાં મારી સ્વીકૃતિ થઈ.

(૧૦) મારા મનડાના મિત મારે તુજ સંગ પ્રીત...

<http://yourlisten.com/ykshah/-38>

લોખંડનો નાનકડો ટુકડો અતિ શક્તિશાળી ચુંબક તરફ ખેંચાઈ આવે, તેવીજ રીતે હું કોઈ અગમ્ય કારણસર સ્વામીશ્રી તરફ ખેંચાવા લાગ્યો. ૧૯૯૮ના ફેબ્રુઆરીની તારીખ ૨૦ થી ૨૯ નવ દિવસ માટે હું મુંબઈની ટૂંકી મુલાકાતે આવેલ.

તે દરમિયાન, એક વ્યવહારિક પ્રસંગે મારે વડોદરા જવાનું થયું. પ્રસંગ પૂરો થયો, તેના બીજા દિવસની સવારે અમદાવાદ-ગાંધીનગરમા રહેતા મારા મોટા બનેવી જોડે ફોન ઉપર ખબર-અંતરની આપલે થઈ. ત્યારે મને જાણ થઈ, કે સ્વામીશ્રી તે દિવસની સાંજે ૪ વાગે ગાંધીનગર પહોંચનાર છે.

અને મેં તુરંત વડોદરાથી ઇન્ટરસીટી બસ પકડી ગાંધીનગર પ્રયાણ કર્યું. ત્રણના સુમારે ગાંધીનગર બહેનના ઘરે પહોંચી, ચા-પાણી પતાવી, બનેવીના સ્ક્રૂટર ઉપર રાઈડ લઈ અમે મંદિરે પહોંચ્યા.

૪ થી ૪-૩૦ નિત્યક્રમ મુજબ એક મોટા હોલમાં સ્વામીશ્રીની વોક દરમિયાન, અમે બીજા સૌ હરિભક્તો જોડે દર્શન કર્યા. હોલની બહાર એક મોડા બોર્ડ ઉપર સુચના લખવામાં આવી હતી કે “સ્વામીશ્રીની અતિશય વ્યસ્તતાના કોઈએ પણ રૂબરૂ મુલાકાતનો આગ્રહ રાખવો નહિ”. સ્વામીશ્રી નું વોર્કિંગ સેશન પૂરું થતા ભીડમાં હું અને મારા બનેવી છુટા પડી ગયા. બનેવીને તેમના કોઈ પરિચિત મળી ગયા, અને આગ્રહ કરીને મંદિરની કેન્ટીનમાં તેમને ઉકાળા-પાણી માટે લઈ ગયા.

હોલ મુલાકાતીઓથી ખાલી થઈ ગયા બાદ પણ, હું ત્યાં રોકાઈ રહ્યો. ત્યારબાદ હું પૂજ્ય વિવેકસાગર સ્વામીને મળ્યો. તેમને નમ્ર ભાવે કહ્યું કે –“સ્વામી કુવૈતથી ટૂંક સમય માટે આવ્યો છું, તો સ્વામીબાપાના ચરણ-સ્પર્શનો લાભ મળી શકશે કે ?” તેમણે મને સૂચન કર્યા મુજબ ખૂણા માં પડેલ એક સોફા ઉપર હું શાંતિ થી બેસી ગયો. થોડા સમય પછી મારી સામેના સોફા ઉપર બે વ્યક્તિઓ આવીને બેઠી. તેમની પાસે કોઈ એક મોટેરાં સંત આવીને વાતોચે વળગ્યા.

થોડા સમય પછી, અક્ષરધામ ખાતે મલ્ટી-મીડિયા ટેક્નિકના પ્રણેતા એવા બે યુરોપિયનો સ્વામીશ્રીના મુલાકાત કક્ષમાંથી બહાર નીકળ્યા, કે તુરંત મારી સામે બેઠેલ બંને વ્યક્તિને સ્વામીશ્રી જોડે રૂબરૂ મુલાકાત માટે અંદર જવાનું આમંત્રણ આવ્યું.

તેઓ સોફા ઉપરથી ઊઠ્યા કે, તુરંત વિવેકસાગર સ્વામીએ આવીને મને પણ તેમની પાછળ સ્વામીશ્રીના મુલાકાત કક્ષમાં જવા ઇશારો કર્યો. તે પ્રમાણે હું સ્વામીશ્રી પાસે પહોંચી ગયો. મેં સ્વામીશ્રીના ચરણ સ્પર્શ કર્યા અને સ્વામીશ્રી એ કૃપા કરીને મને પ્રસાદ પણ આપ્યો.

હોલમાંથી બહાર નીકળ્યા પછી મને ખબર પડી કે, મારી પહેલા સ્વામીશ્રીના આશીર્વાદ પ્રાપ્ત કરનાર વ્યક્તિ ગુજરાતના ભૂતપૂર્વ મુખ્ય પ્રધાન બાબુભાઈ જશભાઈ પટેલ અને તેમનો દીકરો હતા.

આ રીતે અનાયાસે વી-આઈ-પી મુલાકાતીઓ જોડે, મને પણ સ્વામીશ્રીની રૂબરૂ મુલાકાત અને ચરણસ્પર્શનો લાભ મળી ગયો.

Thank You for previewing this eBook

You can read the full version of this eBook in different formats:

- HTML (Free /Available to everyone)
- PDF / TXT (Available to V.I.P. members. Free Standard members can access up to 5 PDF/TXT eBooks per month each month)
- Epub & Mobipocket (Exclusive to V.I.P. members)

To download this full book, simply select the format you desire below

